

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΚΡΥΨΩΝΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ βράδῳ, ἀρχίζουμε τὴν ἀκολουθία μὲ ἓνα λίγο παράξενο τροπάριο. Ἔνα τροπάριο, ὄχι πένθιμο, ἀλλὰ χαρμόσυνο. Ὅχι θρήνη, ἀλλὰ δοξολογία! «*Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...*». Δηλαδή: Ὁ Θεὸς φανερώθηκε σέ μᾶς! Ἦρθε στήν γῆ! Καί μᾶς ἔδειξε ὅτι εἶναι: ὁ Ἕνας καὶ ὁ Μόνος Ἀληθινὸς Κύριος. Καί τὸν δοξάζουμε, ὡς Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς!

Ὅμως, τὸ τροπάριο δὲν ταιριάζει μὲ τὴν ταφή τοῦ Χριστοῦ. Γιατί, τότε, ὁ Χριστὸς προτίμησε νὰ κρυφτῆ! Προτίμησε νὰ κρύψει, ὄχι μόνο τὴν Θεία Του φύση -τὴν Θεότητά Του-, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του! Καί τί κρυψώνα διάλεξε; Ἕνα τάφο! Καί ἄφησε, νὰ Τὸν σκεπάσει ὁλόκληρο, ἡ νύχτα τοῦ θανάτου!

* * *

Γιατί, Κύριε, τέτοιο «κρυφτό»; Γιατί τέτοια πρόκληση στήν λογική μας; Ποιὸς μπορεῖ τώρα, βλέποντάς Σε «*νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον*», νὰ σέ δοξάσει «*Θεὸ Ἀληθινὸ καὶ Κύριο τῆς Δόξης*»; Ποιὸς μπορεῖ νὰ πιστέψει, ὅτι Αὐτός, πού τώρα ἐτοιμάζουμε νὰ κηδέψουμε, εἶναι ὁ Ἕνας τῆς Τριάδος, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ Κύριος καὶ κυβερνήτης τοῦ κόσμου;

Καί ὅμως, ἡ Ἐκκλησία, μᾶς κρατάει τὰ μάτια ἀνοιχτά! Καί μᾶς ζητεῖ, νὰ βλέπουμε, ὅτι ΚΑΙ στὸν Σταυρὸ ΚΑΙ στὸν Τάφο, ὁ Χριστὸς δὲν ἔπαψε, οὔτε στιγμή, νὰ εἶναι Σύνθερος καὶ Ὁμοούσιος μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα.

Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς, ἀλλάξαμε τὴν ἐπιγραφή, πού ἔβαλαν πάνω στὸν Σταυρὸ Του οἱ σταυρωτές Του! Ἐκεῖνοι ἔγραψαν: «*Ἰησοῦς Ναζωραῖος, Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*»! Καί

ἐμεῖς τὸ διορθώσαμε. Καί γράφομε: «*Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης*»! Γιατί ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πιὸ φωτεινὸ μέρος τοῦ κόσμου. Πηγὴ Θείου Φωτός! «*Παραδείσου ὠραιότερος ὄντως*». Γιατί; Διότι μέσα σ' αὐτὸν κρύφτηκε ὁ Χριστὸς: γιὰ μᾶς. Γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴν φθορά.

* * *

Ὁ Χριστὸς, ὑπακούοντας μέχρι θανάτου στὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Του, ταπεινώνεται, ἐξευτελίζεται, βασανίζεται, πεθαίνει. Καί ἐνῶ θὰ μπορούσε, νὰ κάμει μιὰ θεαματικὴ ἐπίδειξη τῆς θεϊκῆς Του δύναμης, «*κρύβει*» ἐκούσια τὴν Θεία Του δόξα: μέσα σέ ἓνα τάφο!

Αὐτὸ ὅμως, τὸ ἐκούσιο κρύψιμό Του, (ὅπως παρατηρεῖ ὁ κορυφαῖος σύγχρονος θεολόγος ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Φλωρόφσκι) ὀδηγεῖ σέ κάποιες τραγικὲς ἀποκαλύψεις:

- Ξεσκεπάζει τὸ μῖσος καὶ τὴν τύφλωση τοῦ κόσμου.
- Ξεσκεπάζει τὴν ἡλιθιότητα τῆς ἀνθρώπινης κακίας.
- Ξεσκεπάζει τὴν παγωνιά τῶν καρδιῶν μας.
- Καί πάνω ἀπὸ ὅλα, ξεσκεπάζει τὸ μεγάλο ψέμα τῆς δήθεν «ἐλευθερίας» τοῦ ἀνθρώπου. Μᾶς δείχνει, πόσο νυχτωμένος εἶναι ἐκεῖνος, πού νομίζει, ὅτι -ξεγράφοντας τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ του- γίνεται τάχα «αὐτόνομος» καὶ δήθεν «ἐλεύθερος»!

Ὁ Χριστὸς ἔρχεται σήμερα, νὰ μᾶς χαρίσει τὴν ὑψιστὴ καὶ τέλεια ἐλευθερία: τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου! Ποιὸς δὲν λαχταράει μιὰ τέτοια ἐλευθερία; Ποιὸς δὲν νιώθει, μπροστὰ στὸν θάνατο, φόβο καὶ τρόμο; Ποιὸς δὲν καταλαβαίνει ὅτι, μπροστὰ

Ο ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ

Στό έργο του Τολστόι «Ο θάνατος του Ίβάν Ίλίτς», ό πρωταγωνιστής είναι ένας μεσήλικος, έγκεντρικός και άλαζόνας **γραφειοκράτης**, ό όποιος προσβάλλεται από θανατοφόρο άσθένεια. Καθώς πλησιάζει ό θάνατος, ό Ίβάν Ίλίτς συνειδητοποιεί, πώς σέ όλη του τήν ζωή προσπαθούσε νά προστατευθί από τήν ιδέα του θανάτου, μέ ‘ άσπίδα’ τήν προσκόλλησή του στό χρήμα, στην έμφάνιση και στην δόξα.

Τότε κάνει μιά έντυπωσιακή συνομιλία μέ τόν βαθύτερο έαυτό του και, ΣΑΝ ΝΑ ΞΥΠΝΑΕΙ, συνειδητοποιεί ότι «πεθαίνει τόσο άσχημα, έπειδή έζησε τόσο άσχημα!» Όλόκληρη ή ζωή του ήταν λάθος. **Προφυλάσσοντας τόν έαυτό του από τόν θάνατο, τελικά τόν προφύλαξε ... κι άπ’ τήν ζωή!** Συγκρίνει τήν ζωή του μέ κάτι, πού είχε νιώσει πολλές φορές σέ τραίνο, όπου **νόμιζε ότι προχωρούσε προς τά έμπρός, ένώ στην πραγματικότητα κυλούσε προς τά πίσω!**...

* * *

Στίς 23 Άπριλίου (φέτος τήν Δευτέρα του Πάσχα) γιορτάζουμε τήν μνήμη του άγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Έπιχειρώντας μιά σύγκριση του άγίου Γεωργίου μέ τόν γραφειοκράτη ήρωα του Τολστόι, διακρίνουμε μερικές ούσιαστικές διαφορές. Ό άγιος Γεώργιος:

* * *

Ό Χριστός ήταν ό μόνος, πού μπορούσε νά βλέπει τόν θάνατο... άφ’ ύψηλου! Όμως, από ύπακοή στον Πατέρα Του, και για χάρη μας, κατέθηκε ό Ίδιος «νά τά θάλει» μέ τόν θάνατο! Νά παλέψει μαζί του! Έζησε όλη τήν άγωνία του θανάτου στην μεγαλύτερη της φρίκη! Ίδρωσε ιδρώτα-άίμα! Καί δείλιασε, σάν άνθρωπος!

Άλλά, ένώ είχε τήν έλευθερία, νά ειπή στον Πατέρα Του ένα «όχι», τελικά έφτυσε τό παραμύθι τής ανθρωπίνης «έλευθερίας». Καί

- **«Πέθανε όμορφα, έπειδή έζησε όμορφα!»**

ΚΑΙ ό μαρτυρικός του θάνατος είχε τήν **όμορφιά τής θυσίας** για τόν Χριστό, ΚΑΙ ή ζωή του άκτινοβολούσε τήν **όμορφιά τής ζωής** του Χριστού! Ένα τροπάριό του τό λέει ξεκάθαρα: **«Μακάριος ζωής έπιλαθόμενος τής έν Χριστώ κρυπτομένης, ήγωνίσαι υπέρ αύτης μέχρις αίματος!»**

- Ένώ μπορούσε νά **προφυλάξει τόν έαυτό του από τόν θάνατο** μέ τήν άρνηση τής πίστης του, έν τούτοις προτίμησε νά πεθάνει για τόν Χριστό, μέ τήν σίγουρη έλπίδα τής άπόλαυσης τής άληθινής και αιώνιας ζωής.
- Ξέροντας ότι ή δόξα και ό πλούτος είναι **ψεύτικη «άσπίδα προστασίας από τόν θάνατο»**, διάλεξε ως δικό του **άσφαλή θώρακα** τόν Τίμιο Σταυρό. **«Τόν Σταυρόν τόν άχραντον έν σοί τεθωράκισαι»**, ψάλλει ή Έκκλησία. Καί **«τόν επίγειον πλούτον διανέμων τοίς πάσι, έκκληρώσω πλούτον τόν ούράνιον...»**
- Η ζωή του άγίου Γεωργίου προχωρούσε **άληθινά** προς τά μπροστά, άντί νά **«κυλάει προς τά πίσω»** (σάν τό τραίνο του Ίβάν Ίλίτς), διότι ό άγιος Γεώργιος όρμησε ΣΤΑΘΕΡΑ και χωρίς “πισωγυρίσματα” προς τό μαρτύριο: **«Ρωμαλέως και καρτερικώς ώρμησας αυτόκλητος προς τούς άγώνας»** λέει ένα άλλο τροπάριο.

* * *

Μακάριος, ό άνθρωπος πού φροντίζει νά καθρεφτίζει τήν ζωή του μέσα στην ολοφώτεινη ζωή των άγιών!

Πió μακάριος, εκείνος πού καταλαβαίνει

στον θάνατο, ψευτοπαλληκαριές δέν περνάνε!

* * *

ύπόταξε τελείως τό θέλημά Του στό θέλημα του Θεού Πατέρα Του! Δέχθηκε εκούσια, νά πεθάνει για μάς! Καί έτσι έπάτησε για χάρη μας τόν θάνατο· «θανάτω θάνατον πατήσας»!

Έτσι μάς δίδαξε ό άνθρωπος πού ξέρει νά λέει συνειδητά στον Θεό: «γενηθήτω τό θέλημά Σου!» Αυτή είναι ή ύψιστη ανθρωπίνη έλευθερία! Αυτή είναι ή μόνη άσκηση τής ανθρωπίνης έλευθερίας. Καί μόνο αυτή, νικάει τόν θάνατο!

† Ο Ν. Μ.

ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΑΒΕ!

υχνά ακούγονται οί βλάσφημες τῶν «Καζαντζάκηδων» φωνές ὅτι, στό Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰούδας καί ὁ Πιλάτος ἦταν ἀπλᾶ ὄργανα, στά ὁποῖα σχεδόν ... χρωστάει εὐγνωμοσύνη ὁ Χριστός, γιατί δῆθεν Τόν διευκόλυναν στό ἀπολυτρωτικό Του ἔργο! Μέ ἄλλα λόγια ὁ Χριστός, τούς εἶχε δῆθεν ἀνάγκη! Καί τούς χρησιμοποίησε σάν ἠθοποιοῦς σέ θεατρικό ἔργο! Ἄρα εἶναι μᾶλλον θύματα· δέν εἶναι ἔνοχοι, ἤ ἐν πάσῃ περιπτώσει, δέν εἶναι ... καί τόσο ἔνοχοι, ἀφοῦ - ὅπως λένε - *ἡ κακία τους ἔγινε αἰτία τῆς σωτηρίας μας!*

* * *

Ἡ Ἐκκλησία μέ τό στόμα πολλῶν ἁγίων Πατέρων ἀπορρίπτει αὐτές τίς δαιμονικές ἀνοησίες. Ἰδιαίτερα ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, ὁ ἀδελφός τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, στόν θαυμάσιο Ἀ' λόγο του στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τονίζει ξεκάθαρα ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχε ἀνάγκη κανέναν Ἰουδα καί κανένα Πιλάτο, γιά νά προχωρήσει στήν ὑπέρ του κόσμου Θουσία Του. Γιατί;

Διότι, ἀπλουστάτα, ἡ Θουσία τοῦ Χριστοῦ *εἶχε συντελεσθῆ* μέ ἀπερίγραπτο καί θαυμαστό τρόπο, ΠΡΙΝ Τόν προδώσει ὁ Ἰούδας καί ΠΡΙΝ Τόν δικάσει ὁ Πιλάτος! ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΑΒΕ ὁ Χριστός τούς δῆθεν «εὐεργέτες» Του! *«Προλαμβάνει τῆ οἰκονομία τήν ἔφοδον... Οὐκ ἀναμένει τήν ἐκ τῆς προδοσίας ἀνάγκην καί τήν τοῦ Πιλάτου παράνομον κρίσιν»*. Ἡ Θουσία Του *εἶχε ὀλοκληρωθῆ*, πρίν δῆθεν αὐτοί Τόν «βοηθήσουν» στό σωτήριο ἔργο Του!

Ποῦ φαίνεται αὐτό τό συγκλονιστικό Μυστήριο;

Γίνεται ὀλοφάνερο στόν Μυστικό Δεῖπνο! Ἐκεῖ ὁ Χριστός μεταδίδει στούς Μαθητές Του τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του! Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι λαμβάνουν στό στόμα τους τόν - μέ ἀνέκφραστο τρόπο - **ΗΔΗ ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΝΤΑ** Ἀμνό τοῦ Θεοῦ! Ἡ Σφαγή καί ἡ Θου-

ὅτι τό φρόνημα τῶν ἁγίων ἀπέχει ἀπό τό φρόνημα «τοῦ κόσμου», ὅσο ὁ οὐρανός ἀπό τήν γῆ!

Καί **τρισμακάριος**, ἐκεῖνος πού ἀγωνίζε-

σία τοῦ Χριστοῦ, *«ἀρρήτως καί ἀοράτως»* ἔχει *ἤδη τελειώσει!* *«Κατά τό θελητόν τῆ ἐξουσία τοῦ οἰκονομοῦντος τό Μυστήριο, τό Σῶμα ἐτέθυτο!»*

* * *

Ὁ Ἰούδας καί ὁ Πιλάτος ΚΑΜΜΙΑ ὑπηρεσία δέν προσέφεραν στό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, στό ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Δέν εἶναι οὔτε «βοηθοί» τοῦ Χριστοῦ, οὔτε «εὐεργέτες» δικοί μας. Τό μόνο πού κατάφεραν ἦταν, νά «προσφέρουν» μεγαλύτερη καταδίκη καί χειρότερη κόλαση στόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους! Διότι ὁ Χριστός, καί στόν Πιλάτο καί - πολύ περισσότερο - στόν Ἰούδα, προσέφερε ἰδανικές εὐκαιρίες, γιά νά ξυπνήσουν καί νά καταλάβουν ὅτι «σκάβουν τόν λάκκο» τόν δικό τους καί ὄχι τόν δικό Του! *«Ὁ δέ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι!»* Ὁ Ἰούδας ὁμως δέν θέλησε ποτέ νά τό καταλάβει!

Ὁ Ἰούδας ἔγινε προδότης τοῦ Χριστοῦ, ὄχι γιατί δῆθεν «ἐπελέγη» νά «παιξεί αὐτόν τόν ρόλο», ἀλλά διότι τελείως ΕΛΕΥΘΕΡΑ ὑποδουλώθηκε στήν φιλαργυρία. ΤΥΦΛΩΣΕ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του!

- Αἰτία τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα ἦταν ΜΟΝΟ τό δικό του «ξερό κεφάλι» καί ἡ ΕΚΟΥΣΙΑ ΑΝΤΑΡΣΙΑ του (καί ὄχι ἡ δῆθεν «ὑποταγή» του) στό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ **σωτηρία** καί ὄχι ἡ **ἀπώλεια** τοῦ Ἰούδα. Ὁ Χριστός ποτέ δέν του δίδαξε... τήν φιλαργυρία! Ἡ ὑποδούλωση στήν φιλαργυρία ἦταν τελείως ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΠΙΛΟΓΗ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰούδα!
- Ἀρχή καί αἰτία τῆς δικῆς μας σωτηρίας, δέν εἶναι ἡ ... κακία τοῦ προδότη καί τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ. Αἰτία εἶναι ΜΟΝΟ ἡ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ Του, πού μᾶς καλεῖ ὅλους ΕΛΕΥΘΕΡΑ νά ἀνταποκριθοῦμε καί νά ὑπακούσουμε στό ἅγιο Θέλημά Του. Σ' αὐτήν τήν ὑπακοή μᾶς βοηθαί τό φτωεῖνο παράδειγμα τῶν ἁγίων, πού ΠΡΟΛΑΒΑΝ καί ἔγιναν ΕΚΟΥΣΙΑ ἁγιασμένα **«θύματα τοῦ Θεοῦ»**, καί ἔτσι ἀπολαμβάνουν γιά πάντα τόν Μυστικό Δεῖπνο τῆς Βασιλείας Του!

Ἀρχιμ. Β.Λ

ται νά μιμηθῆ τόν ζῆλο καί τήν φλογερή πρός τόν Χριστό ἀγάπη τῶν ἀληθινῶν ' φίλων τοῦ Χριστοῦ' .

Ἀρχιμ. Β.Λ

Πρωτ. Ἀλεξάνδρου Μέν

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

Δέν εἴμαστε ἀπλά δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ· σάν τὶς πέτρες καὶ τὰ δένδρα. Εἴμαστε παιδιὰ Του ἀγαπητά· ὑπάρξεις πού μιλᾶνε στὴν καρδιά Του!

* * *

Σάν κύριος καὶ δημιουργός, ὁ Θεὸς ἀγαπάει ὅλον τὸν κόσμο· ὅλη τὴν κτίση Του. Μὰ ἐμεῖς εἴμαστε γι' Αὐτόν κάτι παραπάνω. Ἐμεῖς ἔχουμε δικαίωμα νὰ Τὸν λέμε Πατέρα· καὶ νὰ εἴμαστε παιδιὰ Του. Ἀφοῦ μᾶς ἐδημιούργησε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσή Του. Καὶ γι' αὐτό ἡ εἰκόνα Του καὶ ἡ ὁμοίωσή Του ἀποτυπώθηκαν ἐπάνω μας, ὅπως τὰ χαρακτηριστικά τοῦ πατέρα στά παιδιὰ Του. Καὶ γι' αὐτό ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἔρχεται ὅλο καὶ πιό πολύ κοντά μας, μέ τελικό στόχο Του, νὰ γίνουμε **ἕνα**. Κάτι πού θά ἦταν ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος τῆς ἀγάπης Του γιὰ μᾶς. Θέλει, νὰ ἐνωθεῖ μαζί μας· μέ τὰ κτίσματά Του· παρ' ὅλο πού δέν εἴμαστε τέλειοι, ἀλλά ὅπωςδήποτε εἴμαστε «καλοὶ λίαν».

* * *

Ὁ στόχος Του αὐτὸς πραγματοποιήθηκε. Ὅχι ἀκριβῶς, ὅπως τὸν περιγράψαμε. Λίγο διαφορετικά:

Ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς δέν τό ἀνεχόταν νὰ μᾶς βλέπει νὰ καταταρραχνιόμαστε ἀπὸ τὸν διάβολο. Καὶ ἦλθε κοντά μας! ἤρθε! Καὶ ἦρθε σέ ἐπαφή μέ τὶς «ἀσθενεῖς πλευρές μας» καὶ μέ τό κακό πού μᾶς ταλαίπωρεῖ! Γι' αὐτό ἔγινε ἄνθρωπος! Γι' αὐτό ἦρθε

κοντά μας. Κάτι πού ἦταν γι' Αὐτόν σταυρός! Γι' αὐτό σταυρώθηκε· γι' αὐτό ἐτάφη. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού Ἐκεῖνος πού ἔπρεπε νὰ εἶναι βασιλιάς μας καὶ νὰ χαίρεται, πέθανε ἐπάνω στὸν σταυρὸ ἀπὸ φταιξιμο δικό μας, ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας.

* * *

Μὰ ὁ θάνατος αὐτὸς, δέν ἦταν θάνατος σάν τὸν δικό μας. Γιατί Ἐκεῖνος πού πέθανε ἦταν ὁ Θεὸς μας. Περιμένε νὰ ἔλθει ἡ ὥρα Του. Καὶ πέθανε ὅπως καὶ ὅλοι μας! Ἀφήκε τὴν τελευταία Του πνοή στὸν σταυρὸ· καὶ ἐτάφη!

Ὅμως ἐμεῖς περιμένουμε, καὶ τό περιμένουμε ἀπόλυτα σίγουροι, ὅτι ἡ ἁμαρτία μας, τό κακό, πού κουβαλάμε μέσα μας, δέν μπορεῖ νὰ νικήσει τὸν Χριστό· τὴν καλωσύνη Του καὶ τὴν δύναμή Του! Καὶ γι' αὐτό Τοῦ φωνάζουμε:

Ἀνάστα, ὁ Θεός! Κρίνον τὴν γῆν. Γιατί Σὺ θά τὰ κάμεις ὅλα τὰ ἔθνη δικά Σου (Ψαλμ. 81, 8)!

* * *

Ἀναστήθηκε, γιὰ νὰ μᾶς ἀναστήσει. Νίκησε γιὰ μᾶς τὸν θάνατο, πού ἐβασίλευε ἐπάνω μας, γιὰ νὰ δώσει τό δικαίωμα, ὅσοι θά τὸν πιστεύουμε, νὰ γίνουμε τέκνα Του (Ἰωάν. 1, 12-13).

Μετ.: † ὁ Ν. Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 1984

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 48100 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2011 * Ἀρ. Φύλλου 333* Ἔτος ΛΑ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

